

Domáca rodinná pobožnosť

1.nedel'a po Veľkej noci, CZ ECAV Badín

(vedie ju a text číta ... otec, mama, dieťa, starí rodičia...)

V mene Boha Otca Syna i Ducha Svätého. Amen.

Prečítajme si spolu slová Žalmu 116, 1-9:

*„Milujem Hospodina, lebo počuje hlas môjho úpenia;
lebo naklonil ku mne svoje ucho, budem Ho vzývať, pokiaľ len žijem.
Obklúčili ma povrazy smrti, zastihli ma úzkosti záhrobia, našiel som súženie a žiaľ.
Ale vzýval som meno Hospodinovo: Ó Hospodine, zachráň moju dušu!
Milostivý je Hospodin a spravodlivý, náš Boh sa zľutováva.
Hospodin je strážcom prostých, slabý som bol - pomohol mi.
Vráť sa, duša moja, na svoj odpočinok, lebo Hospodin s tebou dobre naložil.
Lebo si vytrhol moju dušu zo smrti, oči od slz a nohy od pádu.
Pred Hospodinom budem chodiť v krajinách života.“*

Zaspievajme si pieseň z Ev. spevníka č. 128.

Pomodlime sa!

Všemohúci Pane, náš Bože, veľká je Tvoja láska a dobrota, že nás nenechávaš v opustenosti a neistote, ale obdarúvaš nás veľkonočným požehnaním. Prosíme, aby si upevnil našu vieru, aby sme žili oddane a pokorne a prinášali ovocie nového života. Posilňuj nás v boji proti zlým žiadostiam, aby sme svoje pochybnosti aj pokušenia v sile dôvery v Teba prekonávali, lebo si nás vytrhol z moci zlého, vykúpil si nás zo zahynutia a uist'uješ nás svojou prítomnosťou skrze svojho Syna a nášho Pána požehnaného naveky. Amen

Čítajme si z Božieho slova z Evanjelia podľa Lukáša 24. kapitoly, verše 13 až 35:

„A hľa, v ten istý deň išli z nich dvaja do mestečka, vzdialeného od Jeruzalema na šesťdesiat honov, ktoré sa volalo Emauzy. A zhovárali sa o všetkom, čo sa stalo. Ako sa tak zhovárali a navzájom dotazovali, priblížil sa k nim aj sám Ježiš a šiel s nimi. Ale ich oči boli zdržiavané, aby Ho nepoznali. Povedal im: Čo je to, o čom sa idúcky zhovárate medzi sebou? A oni sa zastavili smutní. Jeden z nich, menom Kleofáš, Mu odpovedal: Ty si zrejme jediný z tých, ktorí sú v Jeruzaleme, a nevieš, čo sa v ňom po tieto dni stalo. Opýtal sa: A čo? Odpovedali Mu: Čo sa stalo s Ježišom Nazaretským, ktorý bol muž prorok, mocný v skutkoch a slovách pred Bohom a pred všetkým ľudom, ako Ho veľkňazi a naši poprední mužovia dali odsúdiť na smrť a ukrižovať. A my sme dúfali, že On vykúpi Izrael, ale dnes je už tretí deň, ako sa to všetko stalo. A naplnili nás úžasom aj niektoré ženy spomedzi našich, ktoré na svitaní boli pri hrobe, a keď nenašli Jeho telo, prišli a povedali, že sa im aj anjeli zjavili, ktorí hovoria, že žije. I niektorí z našich odišli ku hrobu a našli ho tak, ako aj ženy povedali, ale Jeho nevideli. On im povedal: Ó, nerozumní a leniví srdcom veriť všetko, čo hovorili proroci! Či to Kristus nemusel pretrpieť a (tak) vojsť do svojej slávy? Potom počnúc od Mojžiša a všetkých prorokov, vykladal im v Písmach všetko, čo bolo o ňom. Vtom sa priblížili k mestečku, do ktorého šli, a On sa tváril, že ide ďalej. Ale zdržiavali Ho: Zostaň s nami, lebo sa zvečerieva a deň sa už nachýlil. Vošiel teda, aby zostal s nimi. A keď stoloval s nimi, vzal chlieb, dobrorečil, lámal a podával im. Tu sa im otvorili oči a poznali Ho. Ale On im zmizol. I

povedali si: Či nehorelo v nás srdce, keď nám hovoril cestou a vysvetľoval Písma? A vstali v tú hodinu, vrátili sa do Jeruzalema a našli zhromaždených jedenástich a tých, čo boli s nimi. Tito hovorili: Vskutku, vstal Pán a ukázal sa Šimonovi. Vyrozprávali aj oni, čo sa stalo na ceste, a ako Ho poznali podľa lámania chleba.“

Slovo nášho Boha zostáva naveky. Amen.

Kázeň

Milost' vám a pokoj, od Boha nášho Otca a od Pána a Spasiteľa Ježiša Krista!

Milé sestry a bratia!

Z veľkonočných príbehov, ktoré opisujú svedectvá a stretnutia so Vzkrieseným Ježišom patrí ten o Emauských učeníkoch medzi tie, ktoré mám veľmi rád. Niežeby na tom záležalo, ale v tomto biblickom podaní správy o Vzkriesenom ako ju podáva v danom texte Evanjelista Lukáš, je niečo také mne blízke. Možno je to len môj pocit, ale možno to tak vnímate aj vy.

Pripomeňme si, čo sme si čítali. „V ten istý deň“, teda v deň po sobote, išli dvaja z blízkeho okruhu učeníkov do mestečka Emaus. Nebolo ďaleko, pár desiatok minút cesty pešo. Boli plní emócií a debatovali sa o tom, čo sa stalo. V ich mysliach už rezonovala aj správa o tom, že bol nájdený prázdny hrob a že niektoré zo žien videli Ježiša. Všetko to však bolo podložené pocitom sklamaní, smútku, neistoty a rozpakov, že čomu vlastne veriť, kde je pravda. Vtedy sa k nim priblížil Pán Ježiš. Vzkriesený Ježiš, ktorý kráčal s nimi a dal sa s nimi do debaty. Ale oni Ho nepoznali. A len rozprávali a vysvetľovali, všetko, čo vedeli, čo počuli. Bolo to také zvláštne. Potom im sám Ježiš vysvetlil, že to tak všetko malo byť podľa Božej vôle a že predsa proroci o Ňom písali. Ale to všetko sa dialo akoby za závojom. Ich oči sa im otvorili a Ježiša spoznali až pri lámaní chleba niekde v príbytku jedného z nich. Vtedy im Ježiš zasa zmizol.

Toľko v stručnosti obsah časti textu. Je tam veľa zaujímavých poznámok. Mňa zaujalo aj to, že z týchto dvoch učeníkov je menovite spomenutý, len jeden, menom Kleofáš. Mohol to byť manžel Márie Kleofášovej, ktorá stála pod krížom, ako o tom svedčí evanjelista Ján. Meno druhého učeníka kráčajúceho do Emaus nevieme. A čo ak áno? Som to ja. A si to ty, brat sestra, jednoducho si tam doplníme seba. Dobre?

1. **Sme to predsa my, ktorí sa idúcky rozprávajú.** Ide však hlavne o to, že sa všeobecne radi rozprávame. Teraz možno menej, keď sa nemôžeme navštevovať, ale predsa. O všeličom, o veciach vokol nás, o udalostiach. Áno, ja verím, že aj o Božích veciach a o Pánovi Ježišovi. Ale tiež sme to my, ktorí často majú veľmi skreslený pohľad na veci, na dianie. Zmysel udalostí si prispôbujeme svojim predstavám, túžbam, niekedy aj duchovným ambíciám, ktoré sú falošné. Aj títo dvaja, Kleofáš a ten druhý, vo vzťahu k nim, nám evanjelista predstavuje, že veci, ktoré sa stali prežívali úplne ináč ako by sa očakávalo.

Ako vidíš udalosti sveta, v ktorom žiješ? Modlíš sa za správny pohľad a následný postoj? Ako na teba vždy znovu zapôsobí správa o Vzkriesenom? Vnímaš nádhernú šírku moci tej zvesti, ktorá nás zasahuje? Ako Boh prekonal všetko dovtedy mysliteľné?

Stretnutie so Vzkrieseným Ti dáva veľkú šancu!

2. **Som to ja, kto tak málo vidí očami viery Ježiša kráčajúceho cestou so mnou.**

„Držané oči...“, pri nich máme tendenciu zvaliť to na Pána Boha, že v tom má prsty, že to tak malo byť. Ale nemyslím, že len to chcel Lukáš povedať. Skôr ide o to, ako my ľudia zvyčajne pristupujeme k Bohu, že nám to trvá dosť dlho, kým pochopíme, kým sa nám otvoria oči, aby sme videli, že Ježiš je živý, že On je vlastne stále s nami, že robí pre nás to najlepšie, čo sa dá a že skôr my sme tí, ktorí príliš pochybujú, ktorí neveria alebo, ktorým po väčšinou oči zakrývajú iné motívy života. A že sa nám oči pre pravdu otvoria niekedy aj príliš neskoro. Ako často si ľudia povedia? Ach, prečo som to ja len nevidel skôr!

Brat, sestra, otvor si oči! Dovoľ svojim očiam, aby boli otvorené. Otvor si oči, aby si videl, že Ježiš kráča s Tebou, živý Boh kráča s Tebou, na Tvojej duchovnej ceste, na ceste Tvojho života a nevysvetľuj Mu to, čo On vie lepšie. Len pozorne počúvaj, čo Ti vraví ON! Lebo On je i cesta, i pravda i život! Stretnutie so Vzkrieseným Ti dáva veľkú šancu.

3. **Som to ja, kto vraví: „Zostaň s nami!“** Učeníci síce nevedeli, kto je ten muž, ale debata a vzácnosť chvíle s týmto neznámym otvorila srdce pre pozvanie do domu. Navyše sa zvečerievalo a orientálna pohostinnosť sa preukázala aj v tomto pozvaní pocestného k večeri. A tam sa začali diať veci.

Ja viem, že tieto slová sa zvyknú používať veľmi často, že to „zostaň s nami“ je pomerne známy refrén mnohých modlitieb a príhovorov. Ale je skutočne aktuálny, vždy a zvlášť aj v tomto čase, kedy je tých návštev pomenej.

My dnes máme jasno v tom, že to bol Ježiš, kto kráčal do Emaus. My dnes nepozývame cudzinca, ale Ježiša. Nepozývame len zo zvyku, pre pohostinnosť, ale z viery, pozývame Pána do našich príbytkov, aby priniesol slovo, lásku, aby bol útechou proti stresu, strachu, napätiu. Pozývame Ho, aby naše modlitby boli Jeho modlitbami, aby Jeho slovo bolo slovom života pre našu každodennosť. Vieme, že nie my sme tými, ktorí hostia, ale napokon On je Ten hosťiteľ, On je Ten, kto hostí, kto dáva, kto láme svoj chlieb, aby sme my dostali požehnanie. My sme tu hosťami, len hosťami...a ďakujeme Mu, že sa nad nami zmiloval, podstúpil smrť, kríž a z mŕtvych vstal, aby sme MY žili, teraz i naveky.

Buď MU za to chvála i vďaka z našich srdc, ktoré, ja verím, že môžu horieť úprimnou vierou!

Stretnutie so Vzkrieseným dáva veľkú šancu!

Toľko pár myšlienok k Emauským učeníkom. A otázky, ako premýšľam a rozprávam o veciach, ktoré sa dejú, či vidím Božie pôsobenie v svojom živote a napokon pozvanie „zostaň s nami“.

Z toho všetkého začína smelý beh späť do Jeruzalema a krásne svedectvo o živom Pánovi. A to je napokon, naša úloha! Pán s Vami. Pokoj Vám! Amen.

Premýšľajme nad slovami biblického zamyslenia a v osobnom tichu sa modlime k Pánovi.

Po tomto modlitebnom tichu sa na záver tak pomodlime, ako nás to naučil náš Pán:

„Otčenáš...“

Na záver našej domácej pobožnosti prijmime požehnanie cez slová zo 4. knihy Mojžišovej, 6. kapitoly, ktoré poznáme ako Áronovské požehnanie.

Nech ťa požehná Hospodin a nech ťa ochraňuje!

Nech rozjasní Hospodin svoju tvár nad tebou a nech ti je milostivý!

Nech obráti Hospodin svoju tvár k tebe a nech ti udelí pokoj! Amen.

Na záver možno zaspievať pieseň z ES č. 136.

Pripravil: Roman Dovala, zb. farár CZ ECAV Badín